

Posudek oponenta bakalářské práce Karolína Dvořáková: Hybridní režim v Brazílii.

Autorka se ve své bakalářské práci rozhodla věnovat analýze politického režimu v Brazílii 90. let z hlediska perspektivy hybridních režimů. Téma je nesporně relevantní, avšak výsledné zpracování je velmi slabé. Hned je na úvod je možné říci, že formální stránka textu je problematická. Autorka v práci ponechala větší množství překlepů a řada formulací není příliš srozumitelná. Spektrum použitých zdrojů je potom velmi průměrné a určitě mohlo být větší.

Úvod práce je zmatečný a velmi nejasný. Autorka v něm příliš nevysvětluje, proč si téma zvolila, co ji vedlo k užitému časovému rozdělení, ani jaké metody či perspektivy ve své práci užívá. Ze tří zvolených výzkumných otázek je navíc jedna velmi banální, na další v práci téměř neodpovídá a není příliš jasné, jak souvisí s hlavním cílem práce, kterým má být identifikace hybridních prvků politického režimu v Brazílii.

Ještě zajímavější je, že v úvodu deklaruje věci, které následně neplní. Například tvrdí, že pro její práci byla stěžejní práce Levitskeho a Wayne a dokonce má hned několik jejich textů v seznamu literatury. Pozorný čtenář se však nedozví, v čem pro ni byla práce důležitá a ani nenajde jedinou pasáž, kde by na jejich dílo odkazovala. Dále například uvádí hodnotu *polity2* v roce 2015, ale nevysvětlí, co znamená a hlavně jak to zapadá kontextu její práce. O spekulativních formulacích typu, že kvalita současné demokracie je dědictvím vojenské vlády ani nemluvě. Když už je řeč o „dědictví vojenské diktatury“, je zarážející, že v práci není jediná zmínka o institucionálních parametrech tohoto dědictví, tedy rezervovaných doménách a autoritářských enklávách.

Teoretická část je velmi triviální, zmatečná a bez invence. Autorka z velké většiny pouze opakuje závěry Balíka a Holzera a z užitých konceptů si vybírá prvky, které příliš nevystihují problematiku hybridních režimů. Zde se navíc nabízí otázka, proč se autorka nesnažila o reflexi novějších poznatků. V současné podobě práce pouze matně reflektuje teoretické závěry vzniklé přibližně do roku 2000. Oceňuji snahu autorky o shrnutí (nebo snad i „operacionalizaci“) klíčových znaků hybridních režimů, nicméně se jí příliš nedaří tento úkol dovést do zdárného konce. Především protože si z použitých teorií vybírá znaky, které lze zobecnit na většinu politických režimů v Latinské Americe. Tyto prvky jako například korupce nebo existence přímo voleného prezidenta se sice v hybridních režimech mohou vyskytovat, ale nejedná se vesměs o znaky, které odlišují hybridní režimy od režimů nehybridních.

Tyto problémy pak mají zásadní dopad na (ne)provedení analytické části práce, která díky velmi zlé teoretické části zůstává v deskriptivní rovině, kdy autorka čtenáře povšedně seznamuje s vybranými aspekty novodobé politické historie Brazílie, ale téměř se jí nedaří zasadit výklad do zvoleného teoretického přístupu. Autorka tak sice nachází některé prvky, které označuje za „hybridní“, avšak většinou jde o aspekty, kterými nebyla tehdejší Brazílie odlišná od demokratičtějších států v regionu. Naproti tomu klíčové parametry tehdejší „hybridní reality“ jako bylo například postavení armády, naprosto opomíjí. Nemluvě o tom, že celá „analytická část“ práce působí velmi nesourodě a autorka se v ní hlavnímu tématu své práce věnuje jen málo.

Přes uvedené nedostatky práci ještě **doporučuji k obhajobě.**

V Plzni 11. 8. 2016

Mgr. Jaroslav Bílek